

Kouřový signály

Wabi Ryvola

Nad pasekou vyhouplo se slunce
už se víčky prodírá
na řasách má kapky rosy
duhové se na mě usmívá
Do mé tváře slunce praží
modrá obloha se snaží
dál zas mě vést
dál mě vést.

Já dokud nepoznal jsem cesty dlouhý
tak žil jsem jako jiný žijou snad
a měl jsem jako každéj svoje touhy
až došlo mi že můj dům není hrad
Já vyletěl jak ptáci létat umí
a kdo ucítil se mnou ohně dým
poznal jsem že jen ten porozumí
životním signálům kouřovým

Hradbou lesa když se prodírám
a náhle mám před sebou kraj
panenky se stáhnou jak mi náhle
vstoupí světlo na okraj
očí které dálku vidí
očí které mají lidi
dál zas jen vést
dál jen vést